

Jans Otter stuurde ons onderstaand verhaal van Sjoerd Bakker. Jans wilde dit verhaal graag delen omdat het passend is in deze tijd.

De kerk zit dicht?

Een oude man zat voorovergebogen aan een tafel en sloeg met trillende hand, moeizaam met zijn oude vingers, de pagina om, van zijn vertrouwde ochtendkrant. De kerk zit dicht komende zondag stond er met grote dikke letters geschreven. Ik heb veel meegemaakt, mompelde de oude man, maar nu zul je het toch beleven. Hij schudde zijn hoofd, de kerk dicht, juist nu in deze tijd vol zorgen en nood. De man denkt terug aan vervlogen tijden waarin de kerk nog aan vele mensen onderdak bood. Hij heeft het allemaal meegemaakt, ook hoe de kerk bij velen op de achtergrond verdween. Maar niet bij hemzelf, de Heer en Zijn kerk stonden bij hem steeds op nummer één!

Wat heeft de kerk hem geholpen op die dag toen hij de gang moest maken naar het graf. Toen hij het dierbaarste wat hij bezat, haar laatste rustplaats gaf. Wat heeft de kerk hem geholpen toen hij het zelf zo moeilijk had in het leven. Wat heeft de kerk hem vaak bijgestaan, wat had ze veel te geven. Het deed hem dan ook veel verdriet dat de dag aanbrak, die ene keer. Dat hij niet meer zijn plaats in kon nemen, het wou echt niet meer... Hij luistert nu trouw, elke zondag twee keer, naar de kerktelefoon. Maar het was voor hem niet hetzelfde, hij mist de gemeente gewoon.

De oude man staarde voor zich uit, het andere nieuws in de krant bleef voor wat het is. Zijn gedachten bleven steken bij die woorden over dichte kerken en hij voelde een diep gemis. Over zijn oude getekende wang rolde ineens een traan. Hij merkte niet eens op dat er een zuster naast hem was komen staan. De zuster legde haar hand op zijn schouder en keek de man recht aan in zijn oude ogen. Ze reikte de man een zakdoek aan, hier om tranen mee af te drogen. De man schudde zijn hoofd, dit heb ik nog nooit meegemaakt in mijn leven. Dat de deuren van een kerk op zondag dicht zijn gebleven. Ik snap u en begrijp uw verdriet maar ik snap de maatregelen ook die ze hebben genomen. Het is nu met het virus gewoon niet verstandig dat er veel mensen bij elkaar komen.

Juist nu moet Gods Woord opengaan, zei de man, handen moeten er gevouwen worden en Hem de lof toe worden gezongen in een lied. De zuster keek de man aan en zei maar waarom doen we dat nu dan niet? Zou u met mij willen bidden zuster, zou u dat willen doen? Natuurlijk, waar gaan we voor bidden vroeg de zuster toen. Voor dat virus wat de wereld

in haar macht heeft. En voor de mens die zonder God leeft. Ze pakte de oude verweerde handen en ging samen met de man in gebed. Dit is het beste wat we kunnen doen, zei ze na het amen en de man fluisterde zacht, zo is het maar net. Zal ik u voorlezen uit de Bijbel en ze pakte zijn doorlezen boek van zijn schoot. Dat zou ik heel fijn vinden zei de oude man, die zichtbaar van dit moment genoot. Samen lazen ze aan die tafel over de grootheid van de Heer. Dat Hij zijn trouw nooit laat varen, geen enkele keer. De oude man, leefde even helemaal op en zei, nu alleen nog maar een mooi lied. Ik zou graag met u willen zingen zuster, Als g' in nood gezeten, geen uitkomst ziet, wil dan nooit vergeten, God verlaat u niet.

De oude krakerige stem zong uit volle borst mee, dit bekende lied van weleer. En zei na afloop tegen de zuster, dank u wel, doen we dit gauw nog een keer? De kerk haar deuren vallen misschien dan wel in het slot. Maar we kunnen en mogen altijd en overal Hem opzoeken en grootmaken onze God. Precies, zei de zuster, met een warme lach op haar gezicht. Kerk zijn houdt niet op ook al zit het gebouw nu even dicht....

Sjoerd Bakker Jongerenpastor GKU.